

РЕШЕНИЕ

№ 5939

гр. София, 29.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 06.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2551** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Дял трети, Глава деветнадесета от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Производството е повторно след отменително решение № 3135/27.02.2020г на ВАС I отд. по адм.д№ 12849/2019г.

Образувано е по жалба на М. сплитс Е.,ЕИК:[ЕИК] със седалище и адрес [населено място],, [улица],ет.5,ап.10 чрез адв. К. против ревизионен акт (РА) No P-22002217002662-091-001/06.12.2017 г.,в частта му на отказано право на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС за периодите от м.02.2015 до в.05.2015,м.07.2015,м.02.2016г,м.03.2016ж,м.05.2016г,м.06.2016г,доначислен ДДС в размер на 691,16лв по ВОД за д.п. м.08.2015г,деклариран ,но невнесен ДДС в размер на 12 732,26лв за данъчни периоди м.02.2015,м.05.2015,м.06.2015,от м.01.2016-до м.03.2016г и м.06.2016г,начислени лихви за невнесените в срок задължения в размер на 12769,78лв,ведно с установените лихви за просрочие, потвърден изцяло в тази му част с Решение No 277/21.02.2018 г. на ДД „ОДОП” – С..Видно от съдържанието на жалбата РА не е оспорва в частта на установинет задължения по ЗКПО и респективно в тази му част е стабилен административен акт,който подлежи на изпълнение. Жалбоподателят поддържа, че оспореният РА е незаконосъобразен. Изложено е несъгласие с констатациите на органа по приходите и се твърди, че задълженията с обжалвания РА са определени при допуснати нарушения на материалния и процесуалния закони. Иска съдът да отмени оспорения ревизионен акт. Претендира присъждане на съдебно-деловодни разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, чрез пълномощника си – адв. К. поддържа жалбата и иска от съда да отмени ревизионния акт.

Ответникът по жалбата - Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител – юриск. К., оспорва жалбата, като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от надлежна страна – адресат на РА, доколкото се установи, че Решение No 277/21.02.2018 г. на ДД „ОДОП” е връчено по електронен път на жалбоподателя на 23.02.2018 г., а жалбата до съда е постъпила чрез органа на 02.03.2018г.

Жалбата е в съответствие с изискванията за форма и реквизити, подадена е след проведено оспорване по административен ред, което е абсолютна предпоставка за развитие на съдебното производство. Поради изложените съображения съдът приема жалбата за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ NoP-22002217002662-020-001/28.04.2017 г., издадена от В. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед NoPД-01-369/30.03.2016 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на М. сплитс Е. за установяване на задълженията по ЗДДС за данъчните периоди от 01.02.2015 г. до 30.06.2016 г. и установяване на задълженията за корпоративен данък по ЗКПО за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. Заповедта е връчена по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК, във връзка с чл. 30, ал. 6 от същия кодекс на 13.05.2017 г. За издадените ЗВР представителят на ревизираното лице е надлежно уведомено - по електронен път, видно от отразяването в електроните разписки след всяка една от заповедите.

След завършване на ревизията и в 14-дневния срок по чл.117, ал.1 от ДОПК, резултатите от същата са обективирани в ревизионен доклад (РД) No P-22002217002662-092-001/08.11.2017 г., връчен на жалбоподателя, съгласно представено удостоверение за извършено връчване по електронен път в ИС „Контрол“. Срещу ревизионния доклад не е постъпило възражение. След преценка на извършените при ревизията действия, на установените факти и обстоятелства органите по приходите са постановили процесния ревизионен акт (РА). С обжалваният РА No P-22002217002662-091-001/06.12.2017 г. Ревизираният период обхваща задълженията на дружеството по ЗДДС за периода от 01.02.2015 г. до 30.06.2016 г. и за корпоративен данък в периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. В резултат на това са установени задължения за довносяне в размер общо на 62985,42 лв. и лихви за просрочия към тях в общ размер на 12769,78 лв в частта по ЗДДС. Ревизионният акт е потвърден изцяло с Решение No 277/21.02.2018 г. на ДД „ОДОП” – С..

В хода на ревизионното производство, органите по приходите са извършили процесуални действия по реда на ДОПК, резултатите от които са приложени като доказателства към РД, който на основание чл.120, ал.2 от ДОПК е неразделна част от РА и приетата от съда административна преписка. Установено е следното:

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК са изготвени две искания за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ NoP-22002217002662-040-001/16.05.2017 г. и NoP-22002217002662-040-002/02.08.2017

г. Ревизираното лице е уведомено, че за да му бъде признато правото на приспадане на данъчен кредит по издадените от горепосочените търговци фактури, то следва да представи документи в оригинал и писмени обяснения, доказващи извършените доставки. Представените документи са описани в РД и са приети като част от административната преписка.

Органът по приходите е извършил и посещение в офис на дружеството за преглед на първични и вторични оригинални документи, документирано с протокол No0788167/20.09.17 г. Прегледани са първични счетоводни документи – търговски договори, фактури, банкови документи, оригинални ЕАД /митнически декларации/. На основание чл.45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на следните задължени лица:БД С. Е.,С. Финанс Е.,Р. супертрейд Е.,Ню Ай Ти С. Е.,З. Р. Е.,В. Г. Е.,Б. 2000 Е. и Бокс 594 Е.. Установените при проверките резултати, обективирани в протоколи, са описани подробно в РД, който на основание чл. 120, ал. 2 от ДОПК се явява неразделна част от РА.

С Протокол обр. Кд-73 No0788168/02.10.17 г. са приобщени установени факти и обстоятелства от извършени ревизии по ЗДДС с РА NoP-22220315001977-091-001/24.09.15 г. на Ню Ай Ти С. и с РА NoP-22221015008294-091-001/24.06.16 г. на Р. С. Е..

Акът е оспорен по реда на чл. 152 ДОПК с жалба с вх.No 53-06-5478 от 20.12.2017 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. No23-22-2955 от 28.12.2017 г. по регистъра на дирекция ОДОП С. пред директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С., т.е. в срока по чл. 152, ал. 3 от ДОПК. С решение No 277/21.02.2018 г. директорът на дирекция „ОДОП“ е потвърдил обжалвания пред него РА.

За установяване на обективната истина по делото и проверка на спорните обстоятелства, съдът в предходното производство по искане на жалбоподателя е допуснал съдебно-счетоводна експертиза. От заключението на експерта се установява, че спорните фактури по доставките от БД С. Е.,С. Финанс Е.,Р. супертрейд Е.,Ню Ай Ти С. Е.,З. Р. Е.,В. Г. Е.,Б. 2000 Е. и Бокс 594 Е. са осчетоводени от жалбоподателя. ССЕ е извършила и проверка на документи, предоставени от ТД на НАП, съдържащи се в данъчните досиета на доставчиците и въз основа на тях, както и на приложените по делото протоколи за извършени насрещни проверки на същите доставчици, е установила, че те са отразили в подаваните към НАП регистри по ЗДДС издадените на М. сплитс Е. фактури през ревизирания период.

Съдът кредитира заключението на вещото лице в съвкупност с останалите доказателства по делото, като обективно и безпристрастно дадено и неоспорено от страните.

В рамките на настоящето производство с оглед изпълнение на указанията на ВАС бяха представени от жалбоподателя и приети по делото като доказателства без да са оспорени от ответната страна писмени доказателства под опис,представляващи фактури,писма,стокови разписки,копие на паспорт на управляващия М. сплитс Е.,постановление на СРП,заявка,писмо за създаден домейн.

По приложимото право.

В съдебното производство, съгласно нормата на чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Съдът приема, че

обжалвания ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите, по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.2 от ДОПК. Спазена е формата по чл.120, ал.1 от ДОПК.

От приложените по административната преписка доказателства се установяват обстоятелствата по спазване процедурата по образуване и развитие на производството пред административния орган. При постановяването на оспорения РА не се констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до нарушаване правото на защита на оспорващото дружество. Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120, ал.1 от ДОПК задължителни реквизити. Към оспорения ревизионен акт е приложен и РД, като неразделна негова част. При издаване на ревизионния акт, органът по приходите е спазил процесуалноправните разпоредби на ДОПК и ревизионното производство е приключило в зададения срок.

По отношение на декларирана ВОД през дан.период м.08.2015г към S. C. A. S. с фактура № 10000000064/14.08.2015г с ДО 3455,80лв е начислен допълнително ДДС в размер на 691,16лв.Органите по приходите са приели ,че жалбоподателят не е представил документите по чл.45 от ППЗДДС,удостоверяващи извършването на ВОД-фактура,транспортни и разплащателни документи,потвърждение от страна на клиента за получаване на стоката.Пред настоящата инстанция от страна на оспорващия са представени копие на паспорта на К. Н.- управител на М. сплитс Е.,постановление на СРП за отказ да се образува досъдебно производство,данъчна фактура № 3270/01.09.2015г ,издадена от О. Транзитни складове и сервизи,„разменена короспонденция с тази фирма за съхранението на 2 тона фъстъци,предадени на румънското дружество на 14.08.2015г.,заявка от М. сплитс Е. ,в която са описани името на румънското дружество,неговия ДДС номер,името на шофьора и превозното средство,както и стокова разписка№ 960 с дата 14.08.2015г,издадена от Транзитни складове и сервизи на румънското дружество.В тази насока са неоснователни доводите на жалбоподателя ,че е доказал наличието на вътреобщностна доставка.Дори да се приеме,че личните документи и преносимия компютър на представляващия дружеството са били неправомерно отнети,то преписката за това е образувана на 23.08. 2016г,далеч след като срокът по чл.46 ал.1 и ал.2 ППЗДДС е изтекъл/ да представи документите,удоставерящи ВОД.След като това е така,то и доставката се облага със ставка 20%.Отделно от това представените в настоящето производство документи не са измежду посочените в чл.45 от ППЗДДС доказващи вътреобщностна доставка- те доказват действително,че въпросния товар е натоварен в България,но няма представена фактура между М. сплитс Е. и румънското дружество,няма и представена товарителница,от която да се установи по какъв начин е изпратена стоката,не е представено и писмено потвърждение за получаване на стоките от получателя,нито разплащателни документи.Ето защо и в тази му част РА е законосъобразен и следва жалбата против него да се отхвърли.

В частта на начислените лихви за забава ,касаещи ДДС в размер на 12 769,78лв,както и деклариран, но невнесен данък по подадени справки - декларации по ЗДДС в размер на 12 732,26 лв. за данъчни периоди м. 02.2015 г.; м. 05.2015 г., м. 06.2015 г., от м. 01.2016 г. до м. 03.2016 г. и м. 06.2016 г няма представени доказателства от жалбоподателя,че същата е внесена,поради което и жалбата против РА следва да се отхвърли и в тази й част.

На основание чл. 160,ал.1 от ДОПК съдът разглежда спора по същество и когато приеме, че актът е незаконосъобразен на основаниято, на което е издаден,

следва да разгледа спора по същество, като прецени наличието на материалноправните предпоставки за възникване и упражняване правото на данъчен кредит. Производството по обжалване на РА не е контролно - отменително, а е процес по същество, поради което съдът следва да реши, с оглед на събраните по делото доказателства, дали се дължи данък и в какъв размер. С оглед правомощието на съда по чл.160, ал.2 от ДОПК, същият следва да провери за всеки от доставчиците, дали са спазени изискванията на закона относно начисляване на данъка и реалността на доставката. В този смисъл е и константната практика на Върховния административен съд – решение № 4843 от 03.04.2012 г. по адм. дело № 5289/2011 г. и решение № 15605 от по адм. дело № 4030/2011 г. На следващо място, съдът дължи и произнасяне по същество на спора. По своята същност правото на приспадане на данъчен кредит представлява сложен фактически състав, правните последици, от които могат да възникнат само ако са изпълнени всички образуващи го елементи. Безспорно прието в правната теория и практика е, че признаването на правото на приспадане на данъчен кредит е неразривно свързано с извършването на реална доставка по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9 от ЗДДС, Доставка на стока по смисъла на закона е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката, а доставка на услуга е всяко извършване на услуга. Безспорно е, че изводът за липса на реална доставка е плод на оценка на установени факти и обстоятелства от обективната действителност, т. е. прилагане на определени логически правила към обективно съществуващи факти. Като такава тя подлежи на контрол, т. е. винаги следва да бъде установено дали изводът за липса на реална доставка е изграден при правилна преценка на фактите и обстоятелствата, установени по време на ревизията. В този смисъл, при обжалването на ревизионния акт, не само ревизираното лице има задължение да докаже реалността на доставките, като положителен и благоприятен за него факт, свързан с възникването на право на данъчен кредит, но и следва да бъде установено доколко изводът на органа по приходите за липса на реални доставки е логически и правно издържан. Реалното извършване на една доставка е положителен факт от действителността, който при осъществяването си остава следи и за него съществуват преки и косвени доказателства.

Всяка доставка на стока или услуга представлява стопанска операция, която има две страни: доставчик и получател. Във връзка с това, всяка от страните трябва да притежава счетоводни и търговски регистри за съставени и осъществени сделки, както и писмени доказателства, които да докажат наличието на осъществените доставки. Липсата на такива съответно може да обоснове извода за липса на реално извършени доставки по смисъла на чл. 6, ал.1 и чл. 9, ал.1 от ЗДДС. В случая, съдържащите се по преписката документи и представените допълнително писмени доказателства, приети в настоящето производство, както и заключението на ССЕ в предходното производство в настоящето производство не доказват по безспорен начин извършването на реални доставки, като предпоставка за възникване правото на данъчен кредит за жалбоподателя по отношение на процесните фактури от БД С. Е., С. Финанс Е., Р. супертрейд Е., Нью Ай Ти С. Е., З. Р. Е., В. Г. Е., Б. 2000 Е. и Бокс 594 Е.. За да ползва данъчен кредит, жалбоподателят следва да докаже материално-правните предпоставки по ЗДДС за възникване и упражняване на правото на приспадане. В този смисъл следва да се тълкува и разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК по отношение на задълженото лице, което се явява заинтересувано да докаже

благоприятни за него факти/решение № 12089/11,11,2008г по адм. Дело № 7052/2008г на ВАС, решение № 15435/23,11,2011год по адм.дело№2420/2011 на ВАС/. В решението си по делото Б. /решение от 06,12,2012год по дело С-285/2011 на Съда на Европейския Съюз е дадено задължително тълкуване на разпоредбите на чл.167 и сл. от Директива 112/2006год относно общата система на ДДС ,свързано с въпроса за преценката на това дали извода на приходната администрация за нереалност на доставката е пряко свързан с отказа на данъчен кредит по ДДС. В него е посочено,че от постоянната съдебна практика на СЕС се установява, че правото на данъчно задължените лица да приспаднат от ДДС, на които са лица платци, дължимия или платения ДДС за закупени от тях стоки и за получени от тях услуги, представлява основен принцип на въведената от законодателството на Съюза обща система на ДДС (вж. Решение от 21 юни 2012 г. по дело М. и D., С-80/11 и С-142/11). В тази връзка СЕС неведнъж е подчертавал, че предвиденото в член 167 и сл. от Директива 2006/112 право на приспадане е неразделна част от механизма на ДДС и по принцип не може да бъде ограничавано.

По-конкретно това право се упражнява незабавно по отношение на целия данък, начислен по получени доставки (вж. вж. Решение от 21 март 2000 г. по дело G. и др., С-110/98—С-147/98, R., стр. I-1577, точка 43, Решение от 15 декември 2005 г. по дело С. Р., С-63/04, R., стр. I-11087, точка 50, Решение от 6 юли 2006 г. по дело К. и R. R., С-439/04 и С-440/04, R., стр. I-6161, точка 47 и Решение по дело М. и D.). Режимът на приспадане цели да освободи изцяло стопанския субект от тежестта на дължимия или платения ДДС в рамките на цялата му икономическа дейност. По този начин общата система на ДДС гарантира пълен неутралитет по отношение на данъчната тежест на всички икономически дейности, независимо от техните цели и резултати, при условие че самите тези дейности подлежат на облагане с ДДС. Въпросът дали дължимият ДДС за предходни или последващи продажби на определени стоки е бил внесен или не в държавния бюджет, е без значение за правото на данъчнозадълженото лице да приспадне платения по получени доставки ДДС. Всъщност ДДС се прилага спрямо всяка сделка в процеса на производство и разпространение, като се приспада ДДС, начислен пряко върху различните елементи от цената (вж. Решение от 12 януари 2006 г. по дело О. и др., С-354/03, С-355/03 и С-484/03, R., стр. I-483, точка 54, Решение по дело К. и R. R., посочено по-горе, точка 49 и Решение по дело М. и D., посочено по-горе, точка 40. Освен това от текста на член 168, буква а) от Директива 2006/112 следва, че за да се ползва от правото на приспадане, е необходимо, от една страна, заинтересуваният да бъде данъчнозадължено лице по смисъла на тази директива и от друга страна, стоките или услугите, на които се основава това право, да се използват впоследствие от данъчнозадълженото лице за целите на собствените му облагаеми сделки, а нагоре по веригата тези стоки или услуги трябва да бъдат доставяни от друго данъчнозадължено лице (вж. (вж. Решение по дело С. Р., посочено по-горе, точка 52 и Решение от 6 септември 2012 г. по дело Т., С-324/11, точка 26). Посочено е също така, че борбата срещу данъчните измами, избягването на данъци и евентуалните злоупотреби е цел, призната и насърчавана от Директива 2006/112.

В това отношение Съдът е постановил, че правните субекти не могат с измамна цел или с цел злоупотреба да се позовават на нормите на правото на Съюза (вж. по-специално Решение по дело Fini H, посочено по-горе, точка 32, Решение по дело H. и др., посочено по-горе, точка 68, Решение по дело K. и R. R., посочено по-горе, точка 54 и Решение по дело M. и D., посочено по-горе, точка 41). Поради това националните административни и съдебни органи следва да откажат да признаят право на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че се прави позоваване на това право с измамна цел или с цел злоупотреба. Това е така, когато самото данъчнозадължено лице извършва данъчна измама. Действително в такъв случай не са изпълнени обективните критерии, на които се основават понятията за доставка на стоки или услуги, извършена от данъчнозадължено лице в това качество, и за икономическа дейност. Също така за нуждите на Директива 2006/112 данъчнозадължено лице, което знае или е трябвало да знае, че с покупката си участва в сделка, част от измама с ДДС, трябва да се счита за участник в тази измама, и то без значение дали извлича печалба от препродажбата на стоките или от използването на услугите в рамките на извършените от него впоследствие облагаеми сделки (вж. този смисъл Решение по дело K. и R. R., посочено по-горе, точка 56 и Решение по дело M. и D., посочено по-горе, точка 46). От това следва, че на данъчнозадълженото лице може да се откаже право на приспадане само при условие че въз основа на обективни данни се установи, че данъчнозадълженото лице, което е получило стоките и услугите, основание за правото на приспадане, е знаело или е трябвало да знае, че с придобиването на тези стоки или услуги е участвало в сделка, която е част от измама с ДДС, извършена от доставчика или друг стопански субект, действащ нагоре или надолу по веригата от тези доставки на стоки или услуги. За сметка на това режимът на правото на приспадане, предвиден в посочената директива, не допуска данъчнозадължено лице, което не е знаело и не е могло да знае, че съответната сделка е част от извършена от доставчика данъчна измама или че друга сделка по веригата преди или след осъществената от данъчнозадълженото лице е опорочена поради измама с ДДС — да бъде санкционирано, като не му бъде признато право на приспадане (вж. в този смисъл Решение по дело O. и др., посочено по-горе, точки 52 и 55, Решение по дело K. и R. R., посочено по-горе, точки 45, 46 и 60, както и Решение по дело M. и D., посочено по-горе, точка 47/).

В тази насока и диспозитива на решението по същото дело сочи, че членове 2, 9, 14, 62, 63, 167, 168 и 178 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкуват в смисъл, че при обстоятелства като разглежданите в главното производство не допускат на данъчнозадължено лице да бъде отказано правото да приспадне данъка върху добавената стойност за доставката на стоки, поради това че поради измами или нередности, извършени нагоре или надолу по веригата спрямо тази доставка, се счита, че последната не е била реално осъществена, без въз основа на обективни данни да е доказано, че това данъчнозадължено лице е знаело или

е трябвало да знае, че посочената от него сделка, на която то основава правото на приспадане, е част от измама с данък върху добавената стойност, извършена нагоре или надолу по веригата от доставки, което следва да провери запитващата юрисдикция. При така даденото от СЕС тълкуване на разпоредбите на членове 2, 9, 14, 62, 63, 167, 168 и 178 от Директива 2006/112/ЕО, настоящата инстанция намира и приема за установено следното:

Доводът на приходната администрация да откаже правото на данъчен кредит е свързан с липсата на доказателства за реалност на доставките, като се твърди липса на процесните стоки при доставчиците и невъзможност на доставчика на услуга да я изпълни. Като всяко субективно право и това на данъчен кредит съгласно принципа на § 2 от ДР на ДОПК във вр. чл.144 от АПК във вр. чл.154 от ГПК подлежи на доказване от страната, която извлича благоприятни правни последици от доказването му. Според настоящия състав на съда в случая жалбоподателят не успя да се справи с тази си доказателствена задача по отношение на доставките от страна на всички доставчици.

Не се спори между страните по спора, че фактурите, издадени от доставчици БД С. Е.,С. Финанс Е.,Р. супертрейд Е.,Ню Ай Ти С. Е.,З. Р. Е.,В. Г. Е.,Б. 2000 Е. и Бокс 594 Е. на [фирма] са включени в дневниците за покупки и продажби и в справките декларации по ЗДДС за съответния месец, от страна на доставчиците, така и от страна на жалбоподателя. Не се спори също така и че към датата на извършване на доставките доставчиците са били регистриран по ЗДДС лица. За да постанови отказ от правото на признаване на данъчен кредит приходната администрация е посочила, че не е доказано прехвърлянето на правото на собственост по реда на чл.24 ал.2 от ЗЗД, липсата на доказателства, БД С. Е.,С. Финанс Е.,Р. супертрейд Е.,,З. Р. Е.,В. Г. Е.,Б. 2000 Е. и Бокс 594 Е. да са притежавали процесните стоки- сусам в огромни количества, липсата на доказателства за съхранение, предаване, транспорт на стоките, предмет на доставките.Представените фактури на стр.33 до 41 между М. сплитс Е. и О. Транзитни складове и сервизи удостоверяват товаро разтоварна дейност на контейнери и съхранение на стоки за определен период от време на сусам между тези две дружества,като представени писма от М. сплитс Е. до доставчиците му- Б. 2000,В. груп Е.,З. ризърв Е. 594 Е.,с които им нарежда при пристигане на сусам да организират доставката на контейнерите в склада в [населено място].Доколкото при всички тези доставчици става въпрос за доставка на заместими стоки,то индивидуализацията им се извършва по реда на чл.24 от ЗЗД чрез предаването им.Доказателства за приемане и предаване на стоките не биха могли да се изведат от представените и приети фактури с Транзитни складове и сервиз О. и указания до доставчиците къде да транспортират стоките.С оглед големия обем на товарите е следвало да се ангажират и доказателства за транспорта на същите,дали превозът е осчетоводен и за коя

сметка/в някои от указанията до доставчиците има подобни индиции,но доказателства за това не са представени/,наличието на превозни средства или нает транспорт за осъществяване на доставката,както кои са конкретните лица,осъществили доставката и с какво превозно средство- собствено или наето е станало това.

Също така липсват и ангажирани доказателства дали въпросните доставчици имат кадрова обезпеченост/ да доставят,натоварят и разтоварят стоката/ и техническа обезпеченост/ в това число и притежаване на право на собственост или твърдение,че сусам в подобно количество е закупен от друго лице/.По отношение на доставката на услуга-от Ню Ай Ти С. Е.- представените две писма със С..БГ/ стр.24-26/ не обосновават връзката с доставчика,а възлагателното писмо до Ню Ай Ти С. Е. от 06.02.2015г за очертаване предмета на поръчката и приемо предавателния протокол от 09.02.2015г за приемане на резултата от поръчката- флаш памет по възлагателното писмо от 06.02.2015 не опровергават извода,че от страна на М. сплитс Е. не е доказана по никакъв начин наличието на кадрови ресурс при доставчика да осъществи въпросната доставка ,а също така и технически потенциал да изработи интернет сайт,който се поддържа от С. .БГ,както и какви технически средства са използвани за осъществяване на задачите.Така макар и създаден сайта,поддържан от друго лице,и с предадени данни за уеб-разработчици в страната и чужбина съгласно приемо-предавателен протокол,който е следвало да се представи на органите по приходите по време на ревизията не доказва фактическата възможност с хора и техника доставчика Ню Ай Ти С. да осъществи спорните доставки на услуги. Отделно от това договорите за услуга са с дата 26.02.2015г,а възлагателното писмо и приемо предавателния протокол с дата почти двадесет дни по рано,което разколебава доказателствената им стойност.

Според съда за целите на ЗДДС данъчно събитие е не правоотношението /сделката / или задължението, а изпълнението на задължението за прехвърляне на правото на собственост или извършването на услугата /вж. чл. 6, ал. 1; чл. 9, ал. 1 и чл. 25, ал. 1 от ЗДДС/. Данъчното законодателство обвързва облагането с ДДС не със съгласието на страните за възникване на облигацията и поемането на задължението, а изпълнението като резултат. Без да е прехвърлено правото на собственост и извършена услугата данъчно събитие не съществува /естествено в основната хипотеза на облагаема доставка по чл. 2, т.т. 1-4 от ЗДДС/. Установяването на пораждащият задължението за доставката юридически факт е индичия за реалността на имущественото разместване при изпълнението.

Субект на изпълнението /пряко или чрез други лица/ следва да бъде доставчикът. Осигуряването на изпълнение от различно лице не може да има за последица възникването на право на приспадане на данъчен кредит. Косвено доказателство за различно от изпълнителя лице извършило услугите по спорните фактури е отсъствието на достатъчно в качествено и количествено отношение заети лица.

Съгласно обичайната търговска практика, за да защити собствените си

икономически интереси, добронамереният търговец би предприел всякакви законосъобразни действия за осъществяване на контакт с контрагентите си и представяне на необходимите доказателства. Доколкото такива доказателства не са представени, а приетите не обосновават категоричен извод за доставката, то и жалбата се явява неоснователна.

Всичко това според настоящия състав разколебава твърдението на жалбоподателя за реалност на доставките на услуги от посоченото по горе дружество.

Ето защо и според настоящия състав ревизионният акт е законосъобразен и следва жалбата срещу него да се отхвърли.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат претендираните от него разноски в размер на 5605,31 лв за юрисконсултско възнаграждение в това число и по реда на чл.226 ал.3 от АПК..

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. сплитс Е., ЕИК:[ЕИК] със седалище и адрес [населено място], [улица], ет.5, ап.10 чрез адв. К. против ревизионен акт (РА) No P-22002217002662-091-001/06.12.2017 г., потвърден с решение No 277/21.02.2018 г. на ДД „ОДОП” – С., в частта с който на дружеството е определено задължение в общ размер от 75755,20 лв. вследствие на: отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 49 562,00 лв. за данъчни периоди от м. 02.2015 г. до м. 05.2015 г., м. 07.2015 г., м. 02.2016 г., м. 03.2016 г., м. 05.2016 г. и м. 06.2016 г., по фактури и доставчици, описани подробно в акта; доначислен данък добавена стойност в размер на 691,16 лв. във връзка с недоказана вътреобщностна доставка /ВОД/ за данъчен период м. 08.2015 г.; деклариран, но невнесен данък по подадени справки - декларации по ЗДДС в размер на 12 732,26 лв. за данъчни периоди м. 02.2015 г.; м. 05.2015 г., м. 06.2015 г., от м. 01.2016 г. до м. 03.2016 г. и м. 06.2016 г.; начислени лихви за забава за невнесените в срок задължения по ЗДДС в общ размер на 12 769,78 лв.

ОСЪЖДА М. сплитс Е., ЕИК:[ЕИК] със седалище и адрес [населено място], [улица], ет.5, ап.10 чрез адв. К. да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП на сумата от 5605,31 лева разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в четирнадесетдневен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ: